

У ті хвилини я відчула, як наді мною схилилося небо

Про своє навернення, а також хвилюючий досвід порятунку сина розповідає Євгенія Кузьменко

Як ви прийшли до церкви адвентистів сьомого дня?

З дитинства в мене були досвіди з Богом, трохи ходила до організації свідків Єгови, декілька разів до церкви «Слово Життя», знала що Бог є. Постійно, коли мені було важко, я Богові щось обіцяла, що буду з Ним, тільки щоб витягнув мене з цієї халепи, тільки «спаси», «допоможи». І Бог спасав, а потім я знову відходила від Нього.

Познайомилася з адвентистами у сімнадцять років. Сталося так, що потрапила до інфекційного відділення лікарні, лікарі не могли встановити діагноз, лежала довго. Сюди потрапили рідні брат з сестрою, які чимось отруїлися, виявилось, що вони ходили в адвентистську церкву. Сестра була в моїй палаті, а брат навпроти сам. Бачила через вікно, що він кожного разу перед прийомом їжі стає на коліна і молиться. Сестричка була відкрита, щира, говірка, з нею легко було потоваришувати. Вона мені сказала: «Бачиш, мій брат Василь молиться, я теж молюся, ми ходимо до церкви», і почала мені розказувати, розповідати. Я трохи дізналася про церкву, але мені не сподобалося, що треба ходити у суботу, що не можна було те і те їсти, не сприйняла це. Люда запропонувала мені піти з нею до церкви після виписки з лікарні. Щоб її не образити, я погодилася. Через декілька місяців в одну із субіт дивлюся у вікно – йде Люда. Розумію, що вона йде мене в церкву забирати, прошу свою молодшу сестру сказати, що мене немає. Юля вийшла з дому і сказала, що мене немає. Люда каже: «От шкода, а ми з нею домовлялися, що в церкву підемо. Юля, скільки тобі років?» Сестра відказує, що тринадцять. Люда до неї: «У нас в церкві стільки дівчаток і хлопців, ти повинна піти побачити,

познайомитися, тобі сподобається». Заходить Юля до хати, показує мені тихенько кулака: «Через тебе я повинна йти, бо не можу відмовити». Тієї суботи вона вперше пішла до церкви, а тоді молодь була дуже згуртована, і Юля відразу знайшла собі друзів, з першого дня вирішила залишитись в церкві. Кажу їй: «Ходи, тільки давай мені без суботи, свинини, щоб такого не було». Юля пішла раз, другий, поїхала на табір, і потім прийняла хрещення. І я стаю Савлом, починаю її атакувати: підкладала сало у їжу, і казала, що там нічого немає. Сварилася, що треба їсти м'ясо, бо не буду їй нічого давати, буде голодна, як не буде їсти те, що я даю. Тоді ще жила мама, вона зайняла нейтральну позицію і не забороняла сестрі ходити до церкви. Я ж просила, щоб мама вплинула на сестру, і заборонила слухатися якихось суботників.

Так пройшла осінь, Юля ходила до церкви, в неї було багато друзів, її жаліли, бо вдома я дорікала, старалася їй підсунути чого не можна. А пізніше, одного суботнього ранку в середині листопада померла мама... Якою була молодь двадцять років назад! Вони побачили, що Юлі немає, і одразу, після служіння прийшли до нас, побачили наше горе, від нас вже не йшли, залишилися і допомагали нам, а ввечері, коли вже маму забрали в морг, взяли мене до церкви. Я не хотіла йти, мені було так тяжко, готова була накласти на себе руки, якби не молодша сестра, я опиралась, але вони взяли мене під руки і повели. Я плачу, нічого не можу слухати, мислити, не пам'ятаю проповіді, нічого. Але скрізь сльози почула як хор співає псалом: «Гласом моим я к Господу воззвал, гласом моим я Господу помолился, излил пред Ним моление мое...». І у ці хвилини я починаю розуміти: ось Він, мій Бог, Той, Хто Єдиний може мені допомогти, Кому я потрібна, до Кого можу звернутися, вилити свою душу, до Кого можу прийти зі своїм горем і Він допоможе мені. Тепер я не одна в цьому світі, тепер Бог мені і батько і мама і друг! Це був вечір навернення.

Почала ходити до церкви, але питання ще залишалися, це був лише початок шляху, не хотіла усе швидко приймати на слово,

треба було, щоб мені довели. Казала: «Віруючі – егоїсти, хочуть жити на небі в раю та їсти банани. А ви поживіть тут, у труднощах з Богом». Через кілька місяців я прийняла хрещення. Господь шліфував, змінював, але субота залишилася у мене під питанням.

Як Господь показав, що треба прийняти суботу?

Це був січень 2000 року. Я прийшла в церкву, але питання про суботу було відкритим, вважала, що субота для євреїв, бо якщо всі будуть святкувати суботу, як будуть працювати, наприклад, лікарні, тоді увесь світ зупиниться. Я думала: «Що Бог хоче особисто від мене?» У той час я працювала на ринку, продавала хліб, мені було майже вісімнадцять років. Мій керівник вже знав, що по суботах я ходжу до церкви, давав мені вихідний. Тому що питання про суботу залишалось для мене відкритим, Господь допустив щоб керівник сказав: «Ти повинна вийти у суботу на роботу». Я відмовилась і він перший раз дозволив, але попередив, що прийде такий час, коли вибору в мене не буде. Наступного тижня він каже: «Ти повинна вийти у суботу на роботу, або втратиш її». У нас тільки-но померла мама, пенсія мала, сестричка на чотири роки за мене молодша, мені дуже була потрібна робота, – я не знала що робити. І тоді кажу Богові: «Боже, Ти все бачиш. Мені потрібно знати, чи Ти дійсно хочеш, щоб я святкувала суботу? Я хочу побачити, що суботу Ти дав особисто мені і для Тебе це важливо. Зроби так, щоб я не вийшла на роботу, я не можу відмовитися, я не можу йти на компроміс. Зроби так, щоб щось сталося і я не потрапила на роботу. Я буду збиратись, буду все робити так, ніби йду на роботу, а Ти зупини, але так, щоб ніхто не постраждав». Я не була переконана, що обов'язково треба святити суботу, тому ставила Богові такі умови. Помолилася і вирішила йти, і хай Бог покаже Свою волю.

Робота полягала в тому, що на пекарні замовляють хліб, ми забираємо і я продаю. Збираюся, а в серці тривога, боротьба, починаю розуміти, що Слово Боже не може обманювати і написано для всіх людей. Говорю: «Господи, Ти маєш мене зупинити, але я

повинна побачити, що це робиш Ти». О пів на сьому ранку я тепло вдяглася, бо була зима, вийшла назустріч, де мене мала чекати машина з водієм, щоб їхати на пекарню грузити хліб. Дивлюся, машина стоїть, нічого не змінилося, розумію що відповіді поки що не має. Сідаю в машину, а водій запитує: «Що, не будеш святкувати суботу?». «Надіюсь, що буду», – відповіла я. Він питає: «Так ти йдеш у церкву?» Кажу: «Хотілося б піти» і сідаю у машину. Водій заводить машину, а вона не їде, не заводиться. Він починає шукати причину: відкрив капот, щось крутить, стукає, – а вона не заводиться. Ми її і штовхали, але нічого вдіяти не могли. Так простояли весь той час, коли можна було забрати хліб і заїхати на ринок через браму, бо потім браму зачиняють, машини не їздять, бо вже виставляють намети. Водій каже: «Приймаю рішення за шефа: йди додому, все одно на ринок вже не можемо доїхати. Іди, святкуй свою суботу». Я йду додому, з одного боку щаслива, але з іншого, думаю: «На пекарні спекли для нас хліб, куди його зараз? Якщо Боже, Ти добрий, усім хочеш добра, Ти повинен так зробити, щоб хліб не пропав. У людини машина поломана, хліб пропаде, невже ці всі втрати через суботу?». Пішла в церкву, а в неділю знову треба виходити на роботу. Вранці підійшла до водія, а він сміється, кажучи: «А ти знаєш, що було з машиною? Пального не було». Водій – людина з досвідом, але йому Бог заплющив очі, хоч як він не перевіряв машину. Він каже: «Коли ти вже була вдома, мені тоді стало ясно, у чому проблема, я зрозумів, що тобі дійсно потрібна була субота». Для мене цікаво було питання стосовно хліба, бо я Бога просила, щоб ніхто не постраждав, питаю: «Сьогодні будемо продавати вчорашній хліб?» Виявилось, що мій хліб учора віддали до іншого намету і продали. Тоді я зрозуміла, що Бог для Своїх дітей робить все можливе, щоб вони вірили, що субота для них. І це подарунок Божий людині, щоб вона зупинилася у земній боротьбі і прийшла за силами і натхненням до свого Творця. Через кілька тижнів фірма, на якій я працювала, закрилася, Бог дав мені іншу роботу, на якій питання про суботу не стояло. Зараз я б так не наважилася звернутися до Бога. Сьогодні субота – це свято для мене, сім'ї, дітей, а тоді я ставила

Богові умови. Пам'ятаю , як в церкві запитала: «А що б було, якби всі святити суботу? А лікарні, поліція?» І тоді мені одна старша сестричка відповіла: «Доню, тоді б ніхто не крав, ніхто не хворів би. Христос би вже прийшов». Це зараз я розумію, а тоді я тільки прийшла до церкви.

Який досвід пережила ваша сім'я?

Чотири роки тому в суботу церква проводила богослужіння на лоні природи. Звучала проповідь «Завжди радійте, за все дякуйте». Була дискусія, я активно приймала участь, моя позиція – все треба приймати з подякою, бо в житті багато досвідів, коли Господь був поряд в тяжкі хвилини і потім вирівнював життєві шляхи. Кажу, що якщо людина довіряє Богові, все йде на благо, за все, що відбувається в житті, треба дякувати. Ми люди, маємо земні цілі і прагнемо вирішити щоденні проблеми. І часто не розуміємо, що у Творця є небесні наміри – в наших земних проблемах сформувати такий характер, щоб Він міг відобразитися в нас. Ми готуємось до завтрашнього дня, а Бог готує нас до вічності.

Минуло кілька днів, була середа, а в четвер ми з чоловіком та двома дітьми мали їхати на море. Зазвичай я довго добираюсь з роботи, а в середу приїхала раніше, на роботі не було людей, я цілий день співала псалми, молилась, дякувала Богу за все – настрої був чудовий, у такій радості прожила день. Іду вже додому по своїй вулиці, мій десятирічний син їде на велосипеді позаду, гукає до мене, я повертаюсь і бачу, як також на велосипеді, на великій швидкості його підрізає другий хлопчик, син падає і руль входить в ногу в місце паха майже наскрізь. Я ще тільки бачу, що він впав, встав, і знову впав і дуже сильно кричить. Підбігла, – бачу велику дірку, витікає багато крові, затискаю її кулаком, бо у цьому місці проходить центральна артерія.

За кілька тижнів до цього ми проводили дитячу програму для школярів «Спецназ доброти» і вчили надавати першу допомогу. Ці знання у ту хвилину допомогли мені. Я знала, що треба

затиснути рану, тому вставила свій кулак, бо рана була розміром як половина мого кулака. На мій крик вийшли сусіди і викликали «Швидку допомогу», я кричала, що нам терміново потрібна реанімаційна машина, бо була впевнена, що розірвана вена. Швидко приїхала машина швидкої допомоги, нас швиденько посадили, сказавши: «Тримайте руку скільки можете, не відпускайте». Ми неслися до лікарні. Пізніше мені лікар з дитячої хірургії, атеїст, розповідав: «Я зашиваю, закінчую операцію по видаленню апендициту і чую звук сирени «швидкої», і відразу подумав, що це до мене. Мию руки, а мені вже дзвонять з приймального, що страшна рана, треба швидко оперувати». Лікар прийшовши до нас, оглянув сина і сказав, що не впевнений, чи спасуть ногу. «Треба очистити від щепеню, від пилу, рана дуже глибока, не знаю, в якому стані судини, тому готуйтеся до гіршого». З такими словами забирають сина в операційну.

Після проповіді, після такого натхненного дня я стою в шоковому стані в коридорі і кажу: «Господи, усе в Твоїх руках. Дай мені милість за все Тобі дякувати. Якщо, навіть, не буде ніжки, дай нам це прийняти і дякувати за життя». Я подзвонила сестричці і вона попросила молитися всіх кому додзвонилась. У ті хвилини я відчула як наді мною схилилося небо, тисячі ангелів були поряд, Бог дав мені спокій. Я вся у крові стояла в коридорі в молитві, коли приїхав пастор. Я плачу, але кажу, що Бог дав мені мир і я знаю, що Він поряд. Було таке відчуття, що зможу прийняти будь-які слова. Згодом виходить лікар і каже: «Якщо ви вірите в чудеса, то чудо сталося». А я відповідаю, що вірю у чудо, бо вірю в Бога, цілий день молюся за дітей, знаю, що Бог поряд і Він спасе мою дитину. Якщо сталося чудо, то це зробив Господь». Лікар каже, що в таке не вірять, але чудо інколи буває, як у вашому випадку. Руль пройшов біля вени, витягнув її догори, вона була пошкрябана, але ціла. Лікар каже: «Я вправив її, все, що можна, промив, але дістати так глибоко я не міг. Надіємося на ще одне чудо, що не буде у дитини правця».

Проходимо курс лікування, але температура не понижується, лікар просить терміново знайти вакцину від правця, а тут почалася війна на Сході, вакцини ніде взяти. Знову приходжу до Бога: «Господи, все в Твоїх руках». Син Арсен каже: «Мама, це таке чудо, що я живий, видно, я Богові потрібний». Відповіла синові: «Так, ти потрібний Богові. Якщо Він тебе спас, – запам'ятай свій другий день народження, ти Йому маєш послужити».

Перед нами друге випробування, – тиждень у лікарні, син не може підвестися від болю, блідий, не може повернутися. Ми не додивилися, бо син лежав на спині, що з другої сторони, на сідниці, де проходив руль, була велика флегмона. Лікар вирішив, що руль пройшов в це місце, щось могло залишитися, приймають рішення зробити операцію, відкрити це місце. Коли роблять другу операцію, дістають шматочки тканини від шортів і трусиків, які руль прорвав і забив туди. Шматочки були близько під шкірою, руль пройшов майже наскрізь. Лікарі сказали, що сподіваються, що це те друге чудо, дитині стане краще і оперувати більше не доведеться. Правда, до вечора температура впала, Арсен почав одужувати, через тиждень нас виписали додому. Почав шкандибаючи ходити, думали, що пошкоджені м'язи, але син швидко почав відновлюватися, ходити, бігати, – ми тільки дякували Богові, що ніжка ціла і хлопчик здоровий. Велика сила заступницької молитви, а Бог наш люблячий!

Питання – Алла Шумило

△ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.